

FAKTA

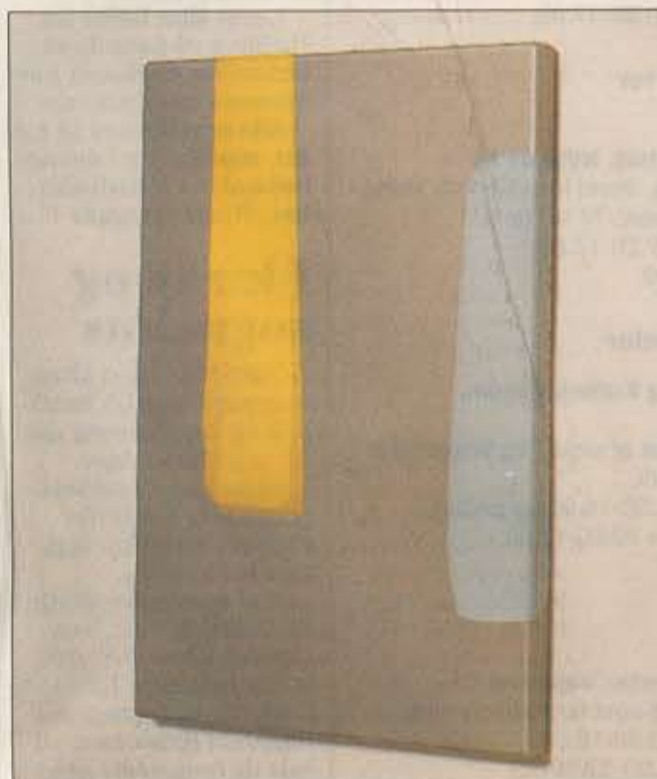
Venneforeningens
Kunstnerpris

Signe Guttormsen bliver den tredje modtager af Horsens Kunstmuseums Venners Kunstnerpris.

Maleren Chr. Schmidt-Rasmussen fik som den første prisen i 1998. I 1999 gik den til Tal R. Sidste år fandt der ikke nogen uddeling sted.

Prisen, der er på 25.000 kr., gives til „en ung, lovende billedkunstner, der har markeret sig inden for de sidste år, og som muligvis vil finde vej til Horsens Kunstmuseums samlinger i de kommende år“. Beløbet sponsoreres af Familien Hede Nielsens Fond og Horsens Folkeblads Fond.

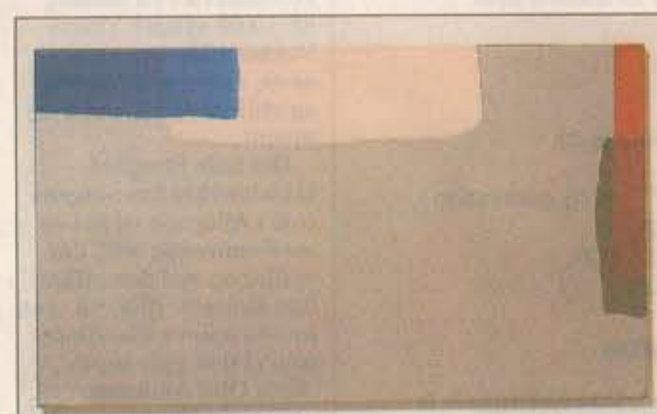
Om Signe Guttormsen siger kunstmuseets venneforening, at hun „har i det sidste par år markeret sig stærkt inden for en af billedkunstens mere traditionelle udtryksformer: maleriet, og hun formår at fastholde disse udtryksformer som lyslevende og vedkommende“.

„Matskive [55]“. 66 x 47 cm. (Foto: Peter Oszvald)

„Matskive [28]“. 70 x 120 cm. (Foto: Peter Oszvald)

„Matskive [20]“. 70 x 120 cm. (Foto: Peter Oszvald)

Signe Guttormsen med to af „Matskive“-malerierne. (Foto: Lene Sørensen)

Øjeblikke i farver

Signe Guttormsen får i dag Horsens Kunstmuseums Venners Kunstnerpris

Af Chr. Rimestad

HORSENS - Helt umiddelbart tænker man: Hvad er meningen med det her? Hvad er det, hun vil, Signe Guttormsen? Hvor vil hun hen med disse billeder?

I dag får den 36-årige kunstner på Horsens Kunstmuseum overrakt Venneforeningens Kunstnerpris 2001.

Det sker i den sal, hvor hendes nyeste værker hænger: Syv billeder - i alt fem-seks kvadratmeter farver - fordelt på vel 150 kvadratmeter vægge.

Ren minimalisme, ikke mindst i forhold til, hvad det selvsamme rum sidst blev brugt til: Kvium/Lemmerz' filmiske tour-de-force „The Wake“.

Så meget væg

Skiftet fra filmens otte timer lange hvirvelstrøm af billeder til Signe Guttormsens spartanske brug af lokalet er så brat, at det næsten sætter tankerne i stå.

Og selvfølgelig kan man så vælge at sige: Det her gider jeg ikke. Syv grå plader med lidt tilfælde farver på -

hvad skal jeg med det? Ud til højre og videre til næste billede.

På den anden side trænger den åbenbare udfordring sig på: Så meget væg og så få billeder. Man står midt i den lyse sal og føler spørgsmålstegnene brede sig i kroppen: Hvad sker der? Hvad er det her for nogen billeder?

Hvis de syv bemalede aluminiumsplader da i det hele taget kan kaldes billeder?

Haps - dér var spørgsmålet, det hele drejer sig om.

For Signe Guttormsen bevæger sig netop i grænselandet, hvor skillelinien mellem billeder og ikke-billeder ofte kan være både svær at finde og svær at følge.

Ud i ingenting

Aluminiumspladernes naturlige farve danner bunden i billederne. En mat, men alligevel intenst sølvgrå nuance. Både hård og blød.

Ovenpå ligger farverne. Og de ligger netop ovenpå. Hældt ned over pladen. Stofflig dybviolet, karrygul, orange, rød, creme, vissengrøn, marineblå, pink, brun. Med den påtrængende fylde, som acrylmaling er alene om at kunne give.

Ved kanten af billederne opløser farverne sig i mindre striber, der forsvinder som drøp ud i ingenting.

Signalet er klart nok: De kulørte felter bliver øjeblikke, som er fastholdt. Det øjeblik, hvor kunstneren vælger at standse malingens flyden ned over alu-

miniumspladen. Og så kommer spørgsmålet igen: Har Signe Guttormsen fanget det øjeblik, hvor maleriet er et billede?

Svaret bliver op til beskueren. De syv billeder hedder alle „Matskive“. Bagefter er føjet tal som „[20]“, „[55]“, „[85]“.

De, som kender til at fotografere, vil nikke genkendende. Matskiven hører til i spejlrefleks-kameraerne; en lille, mat glasplade, hvorpå man indstiller motivet skarpt, inden det bliver fotograferet.

Tallene refererer til objektiverne. 20 millimeter er en vidvinkel, 55 millimeter normal-objektivet, mens 85 millimeter ligger oppe i afdelingen for tele-objektiver.

Det passer fint nok med billederne. I 85-billederne er farverne close-up og fylder næsten hele aluminiumspladen, mens de har mindre plads i 55-billederne og endnu mindre i 20-billederne.

Tal og overvejelser, som fortæller, at Signe Guttormsen ved noget om fotografi.

Uden pensler

I sin tid på Kunstakademiet i København arbejdede hun da også med netop fotografi. Prøvede mulighederne af og nåede til punktet, hvorfra der blev dannet bro over til maleriet.

Men ikke maleri i traditionel forstand. Pensler finder man ikke i den 36-årige kunstners atelier i Köln. I ste-

det bruger hun teknikken med at hælde malingen på.

- Sådan har det udviklet sig, siger hun. At male med pensler er noget med fysik og nærvær. Men mit udgangspunkt er kameraet, som giver en kropslig afstand til motivet.

Afstand? tænker man. Jamen, det er rigtigt nok. Billederne trænger sig ikke på. De virker kølige, næsten upersonlige.

- Jeg taler ikke særlig højt, forklarer Signe Guttormsen selv om billederne. Og det er helt bevidst, at man ikke kan mærke personen bag. Det er ikke dét, jeg er interesseret i. Billederne handler ikke om mig, men om billedet.

Ind med skeer

Og jo, prismodtageren ved godt, at nogle foretrækker kunst, hvor man får motiv og mening ind med skeer.

- Men hvis billedet er styrende og fortællende, så er der jo ikke meget tilbage til beskueren, siger hun og understreger med sit ansigtsudtryk, at hendes billeder overlader initiativet til den, som kigger på.

Resultatet kan meget vel blive, at nogle med et skuldertræk forlader salen på Horsens Kunstmuseum.

Men andre vil tage udfordringen op. Og så bliver hendes malerier til billeder.